

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dezső István**: Jézus társaságában. — **Iovag Zhorszky Gézáne**: Egy feleség és négy gyermek anyja. — Az éjszakai szentségimádás sorrendje. — **Központi**: «A szentegyházak».

JÉZUS TÁRSASÁGÁBAN.

«Enyém a kedvesem és én az övé.» (Én. én. 21, 6) Ez valósul meg a szentáldozásban Jézus és a lélek között.

Ki tudná elmondani az Úr Jézus örömét akkor, amikor megtalálta azt, akit már oly régóta keresett és Szent Szívére ölelheti az embert, benne isteni otthont alapíthat és egészen a magáévá teheti őt?

Mit tett és mennyit áldozott Ő azért, hogy az emberrel találkozhassék és méltóvá tegye önmagához: az Istenfia istenségéhez és emberségéhez!?

Kimondhatatlan nagy öröm megmenteni az elveszettet, fölemelni az elbukottat, Istenhez vinni a bűnben megátalkodottat: de még nagyobb boldogság megszentelni és Isten dicső képmásává tenni a bűnös embernek a lelkét, a Végtelen Szeretethez kapcsolni az örök boldogság után epedő szívét, megdicsőíteni a testét — és istenivé tenni egész valóját.

Már pedig az Úr Jézus azt teszi a szentség leple alatt mindazokkal, akik befogadják Őt. Ezt teszi velem és mindannyiunkkal a méltó szentáldozás után: Isten képmásává, második Krisztussá alakít.

Azért szenteli meg a gondolatainkat, belénk önti isteni érzelmeit, közli velünk szándékait, szívünkbe vési akaratát, a maga számára lefoglalja az emlékezetünket, foglalkoztatja a képzeletünket, szellemével árasztja el a lelkünket: szentségi kegyelmet, isteni örömet, jóra való készséget, bűntől való irtózatot, kötelességszeretetet és kitartást ad az Isten szolgálatában.

Igazán isteni és mennyei boldogító hivatás és öröm — ennyi jót tenni a szegény bűnös emberrel — és ebbe a gyönyörű munkába beleállítani még azt is, aki természeténél fogva csak a rosszra hajlik és magától semmi természetfölötti jóra sem képes.

Szentáldozásom az Isten gyermekének öntudatos, tisztelettudó és hódolatteljes találkozása-e Jézussal? Vagy talán csupán gépies, közönyös, emberi megszokás?

Ne feledjem: nem vagyok gép és azért nem is gép módjára kezel engem az Úr. Rabszolga sem vagyok, hogy talán szolgálatára kényszerítene a Végtelen Főlség.

Gyermeke: értelemmel, szívvel-lélekkel, akarattal megáldott gyermeke vagyok én a Végtelen Bölcseségnek. Azért adott nekem értelmet, hogy meg-

ismerjem Őt és végtelen jóságát; — és fegyelmet, éber, fogékony legyek — legelsősorban is Őiránta. Akkor is halljam meg szavát és értsem meg Őt, ha lágyszellő gyöngye fuvalmában szól hozzám — és Szent Szíve dobbanásával értesít akarataról, tetszéséről.

Szabad akarattal áldott meg, hogy a magam szántából Őt választhassam, akarát elmémbe véssém, szeretetét a szívembe fogadjam és készséges lélekkel fussak parancsainak az útján.

Ertelmes, szabadakarátú gyermekének még mást is adott a Mindenható: természetfölötti világosságot, képességet és erőt. Ezt kapja meg az igaz hit ajándékával Krisztusnak minden híve.

Az Isten gyermeke nemcsak testi szemével, de a lelkével is lát. Látja a mindenütt jelenlevő és dolgozó Istent, látja szent és boldogító akarát, látja csodálatos és titokzatos működését a világban, önmagában és felebarátainak az életében is.

Nemcsak kézi és észbeli munkát végez ügyes kézzel és okos elmével, de az isteni hatásokat is be tudja fogadni a lelkébe és az isteni, szentségre segítő kegyelemmel is együtt tud dolgozni áhítatos, Isten dicséretére kész, élő hitével.

Sőt ennél még többet is megtehet: testébe-lelkébe fogadhatja Urát-Istenét — a megszentelő kegyelemmel, és — ami a legnagyobb kitüntetés és tehetség együttes — magához veheti az Oltáriszentségben a valóságos, élő Úr Jézust és vele együtt a végtelen fölségű Szentháromságot.

Csodálatos az Isten hatalma és irgalma, amit velünk éreztet szüntelen! A földön minden iparkodásunk és úgynevezett «nagy tetteink» mellett is csak porszemnyi semmisség vagyunk; de Isten kegyelméből és szeretetéből — magát az Istent szereshetjük meg magunknak.

Testvérem! Te igazán egészen Jézusé akarsz lenni, amint Ő egészen a tied akar lenni mindörökké? Akkor szedd össze magad és egész valóddal, minden tehetségeddel, testi-lelki képességeddel várd Őt.

És ha belép hozzád a szentáldozáskor, hogy téged magához emeljen és megszenteljen, akkor mindenedet ajánld föl Neki. Semmit vissza ne tarts, magadéknak ne tekint: inkább örülj, hogy elfogadja tőled gyöngye jóakarátodat, csöppnyi szeretetedet, Isten után epedő satnya természetedet — és bűnnel fertőzött testednek-lelkednek legkisebb porcikáját is.

Ha van hited Jézusban és az ő szeretetében, akkor isteni szent hited fényében tekintés Reá, akit a dicsőült szentek és angyalok szüntelen hozsannás lélekkel szemlélnék és imádságos lelkük szolozmájával köszöntenek.

Nézd Őt, az örök élet fölséges Királyát, és a lelked bizonyára fölserken aluszékonyságából és az isteni élet magaslatai után tör: mert Őt látva, nemcsak a megdicsőült Jézust veszed észre, de az Isteni Üdvözítő Munkást is, aki eljött a lelkedbe, hogy azt a több életbe, az isteni életbe segítse, téged is dologra szólítson és megváltói munkájába, azután meg isteni dicsőségébe is magával vigyen.

Jól értsd meg: Nem lehetsz tetlen bámulója az Üdvözítő Krisztusnak, az örök élet örökké mentő és dolgozó Mesterének! Neked munkába kell állnod! Dolgoznod kell — Jézussal, még pedig — szüntelen.

«Veled és Melletted, Jézusom!» — Ez legyen a jelszavad. Veled akkor is, ha bűnös természetemből kell kivetköznöm. Akkor is, ha lángoló szeretetedet kell megtanulnom. De Veled akkor is, ha szentséges Szíved apostoli buzdóságát és áldozatát kell a magamévá tennem és életemet, önmagamat kell odaadnom Őrked, a lelkek megváltásáért és megszenteléséért. Akkor is Veled leszek, Jézusom, Veled dolgozom, szenvedek — utolsó lehelletemig.

Ez az igazán élő és munkás hited emel föl majd Jézushoz. Ez tesz méltóvá Jézus megértésére és követésére is. Tisztelettudó, hódoló, gyermeki istenszolgálatra, önmegszentelésre és apostoli életre is csak ez segíthet.

Boldog leszel, ha így várod és fogadod isteni Údvözítődöt. Biztos, hogy megörvendezteted Őt. De akkor neked is részed lesz az Údvözítő munkájában és a minden érzést fölülmúló örömében.

* * *

A mult században egyik írországi városban szentmisszió volt. Elment a templomba egy dologkerülő, iszákos ember is. A missziósatya éppen a Megváltó szeretetéről beszélt. Annyira meghatotta ezt az embert az Údvözítő jóságos szeretete a bűnösök iránt, hogy megtért — és egész életéről őszinte életgyónást végzett.

Szentáldozása után hálás lélekkel köszönte meg Jézusnak, hogy őt ennyire megbecsülte és fölmagasztalta, amikor az emberek már a társaságukból is kiűzték.

«Így szeretsz te engem, Jézusom!? ... Magadhoz emeltél, ... megmenttél, ... megszenteltél, ... hozzám jöttél, ... boldoggá tettél, ... nálam vagy, ... az enyém vagy ... és én a Tied vagyok ... Mondd csak: mivel köszönhetem meg végtelen jóságodat? ... Mivel viszonzozhatom kitüntető szeretetedet? ... Sokat vétkeztem ... Sok rossz példát adtam ... Sokat rosszra vezettem ... Sokat elszakítottam Tőled ... Most szeretni akarlak ezután mindig ... Ezzel mutatom meg szeretetemet: jó példát adok mindenkinek ... Visszavezetem Hozzád azokat, akiket megbotránkoztattam ... Hálából másokat is boldogokká teszek Teveled ... Segíts lelkeket mentenem, Jézusom!»

Ez volt a szentáldozás utáni imádsága ennek a Jézusban örvendő léleknek.

Későbbi élete mutatta, hogy ígéretét valóra is váltotta. Buzgó munkás és apostollelkű férfi lett belőle. A gyakori szentáldozás és a mindennapi szentmise adott neki erőt és kitartást az önmegszentelődéshez és az apostolkodáshoz is. Nagyon szerette a szegényeket és bűnösöket. Anyagilag-lelkileg támogatta őket, hogy Jézushoz juthassanak. Mint Szent Ferenc harmadik rendjének világi tagja szentül halt meg. Koporsóját több száz ember állta körül, akik közül nagyon sok neki köszönhette megtérését és vallásos életét.

Nem hiába mondotta Isteni Mesterünk: «Maradjatok énbennem és én tibennetek! Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha énbennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad és én őbenne, az bő termést hoz; mert nálam nélkül semmit sem tehetnek». (Ján. 15, 4, 5.) *Dezső István.*

*Keressük is, de legalább használjuk föl az alkalmakat arra, hogy a legméltó-
ságosabb Oltáriszentség iránti hitet másokban felébresszük. Necsak magunk, hanem
velünk együtt minél többek számára legyen az «élet» kenyere az Eucharisztia!
Testvér még te hiányzol az Úr Jézusnak! Ezzel kezdjük mondanivalónkat.*

«Azért a vihar után magadhoz térve, irgalmam világosságából meríts erőt; mert jelen vagyok — így szól az Úr —, hogy mindent helyrehozzak nemcsak egészen, hanem bőségesen, de sőt túlságosan.»

Kempis 30. fej. 1. U. o. 2.

Egy feleség és négy gyermek anyja,

(akit a Mária-Reparatrix Örökimádó-Társaság megalapítására indított a Szentlélek Úristen kegyelme.)

(Folytatás.)

Irtta: *Iovag Zhorszky Gézáné.*

A cél tisztán és világosan lebegett szemei előtt és most már gyorsan haladt a beteljesülés felé.

Szeretettől áthatott angyali lelkeket gyűjteni az imáandó Oltáriszentség köré, akik itt a földön az engesztelő Mária hivatását töltik be, ebben áll az új szerzetalapítónő törekvése. 1855 novemberében nyílik meg Párisban az első novíciátus öt jelölttel és két segítő testvérrel. Mindannyi új engesztelő Mária.

A bárónő — most már Jézusról nevezett Mária anyja — a Visitatio szerzetébe vonul vissza lelkigyakorlatra és buzgón kéri a Szűz Anyát, hogy világosítsa őt fel a továbbiakra is. «Láttam szeretett Szűz Anyánkat körülveve a tisztaságtól, szeretettől és boldogságtól sugárzó arcú nagy sereg nő között és oly hosszú volt a sor, hogy nem láttam a végét. Mária így szól hozzám: «Soká tartana, míg a végét láthatnád, ne keresd tehát, ez nem szükséges.» Azután az egyik hófehérruhás szűzhöz közeledett és kék skapulárét helyezett vállára, így alakult ki a szerzetes ruha, amit viselünk, és amelyen semmit sem változtattam.»

Ruházatuk ünnepélyes jellegű, hogy ezáltal is kifejezésre jusson hódolatuk az imáandó Oltáriszentség iránt.

1856-ban Mgr. Raess, Strasbourg püspöke, meghívja Hooghvorst bárónőt, hogy egyházmegyéjében is létesítsen hasonló társulatot és ez a meghívás volt az első lépés az egyházi jóváhagyás felé.

A Gondviselés csodálatos kegyelméből az «Örökimádás», vagy szószerint: «Az engesztelő Mária társulata» gyorsan, szinte akadály nélkül fejlődik.

A világ ugyan nem érti, de anyai szívének egyik legnagyobb öröme, hogy mindkét leánya felvételt kért édesanyjuk szerzetébe. Először az idősebbik, *Olympia* vette fel a fátyolt, s sokat segített édesanyjának a különböző alapításokban, később pedig a fiatalabb, *Margit*, is közéjük kíváncszott. Mindkettőjük hivatását szigorúan megvizsgáltatta s csak így teljesült kérésük.

A toulousi alapítás után *Ginhac* atyával együtt kezdik megírni a társulat szabályait, Loyolai Szent Ignác szabályaihoz alkalmazva azokat. 1863-ban (hat év alatt) már hat házuk van Franciorszámban és Angliában és kettő a távol missziókban. A tél úton találja *Marie de Jesus anyát* Róma felé, ahol azután 1863 június 27-én az új társulatot hivatalosan jóváhagyja az Anyaszentegyház.

III. Stabat Mater.

Mialatt Rómában, Angliában, a missziókban és legfőképp Franciaországban *Marie de Jesus Anya* fáradhatatlan tevékenysége mellett csodálatos virágzásnak indult az új szerzet, elkövetkeztek a megpróbáltatás napjai is. Belgiumban kolera, a missziókban ragályos láz üt ki, mely súlyos feladatokat ró reájuk és áldozatokat követel. *Marie de Jesus anyát* gyakran látja környezeté, hogy midőn imáiban elmerül, olyan fájdalmas kifejezés ül ki arcára, hogy mindenkinek feltűnik. Kérdik őt, hogy nincs-e valami baja, fájdalma? «Megtudtam — mondja ő —, hogy gyermekeimre nagy szenvedés vár és én is sokat fogok szenvedni mellettük.» Csakugyan mind a két leánya megbetegszik. A fiatalabbik, *Margit* (*Marie de Julienne*), tüdőbajba esik és 22 éves korában rövid szenvedés után békésen

elhúnyt. Ugyanakkor másik leánya is megbetegszik, de az ő számára rendkívül hosszú és súlyos szenvedéseket rendel az Úr és anyai szíve vérzik, mert nem tud rajta segíteni. Minden házban imádkoztak érte, és akkori orvostudomány szerint is megtettek minden lehetőt s bár néha ideiglenes, csalóka javulás állott be, nem tudják megmenteni a fájdalmas végtől.

Ez idő alatt még egy súlyos megpróbáltatás éri s ez mint egy árnyék borul lelkére. Szeretett Jézusa elrejtőzik előtte, néha napokon keresztül. Ebben az időben írja egyik levelében, «nem tudok többé semmit...» «Bizalom és bátorság» jön meg rá a felelet és nemsokára ismét mondja: «Érzem, hogy Jézus lát engem». És hasonlóvá lesz mindinkább a *fájdalmas Anyához*. Saját maga is megbetegszik, de inkább lelki mint testi szenvedései vannak. 1870-es háború legalább azt a vigasztalást hozza meg számára, hogy láthatta lelki leányainak bátorságát és a nehéz próbákat kiálló érényeit, de mennyi gondot, bajt hozott. Ő maga külsőleg mindig szelíden és nyugodtan, de belülről telve fájdalommal végzi nehéz, mindig nagyobb körre terjedő kötelességeit. Több mint hét évig tartó megpróbáltatása alatt az ő fölséges szavai szerint: «*Semmim sem volt, amit a jó Istennek adhattam volna, mint az Ő csendjét*». Kálváriájának misztikus gyümölcsei táplálékká, életté váltak növekedő és napról napra erősödő lelki családja számára.

1877 februárban veszi kezdetét betegsége, de még akkor is utazik Belgiumból Olaszországba. Florenzben fia, Adrián, látván édesanyjának aggasztó állapotát, gondozásba veszi őt s palotájának az Arnóra nyíló egyik szobájában helyezi el.

Csodálatos nyugalommal és hittel veszi magához utoljára az imálandó Oltáriszentséget. Nagyon keveset beszél, láthatólag egyesülve van Jézussal. Estére levél jön a Vatikánból, mely a Szentatya, XIII. Leó pápa áldását hozza számára, ezt ágyára helyezteti s azután csendes boldogságban a jó Istenhez költözik lelke.

IV. Marie de Jesus Anya nyomdokain.

Alig hatvan éve, hogy Marie de Jesus Anya Istenhez tért, és műve csodálatos gyorsasággal terjed el. Ma már több mint 60 Örökimádás házuk van. Olaszországban 4, Belgiumban 5, Franciaországban 9, Angliában 6, Spanyolországban 20. Azonkívül Hollandiában, Egyiptomban, Jeruzsálemben, ahol sohasem szünetel az engesztelés, az Egyesült Államokban, Kubában, Kanadában. Hazánkban Budapesten, az Üllői-úton van kiváló magyar építészek által tervezett gyönyörű templomok és házuk. Áhítatos csend van a gótévek alatt és a hívek együtt adórnak az egymást áhítatos csendben felváltó Reparatrix-anyákkal. Megszámálhatatlan kegyelem áradt már szét a lelkek napjából az imálandó Oltári Szentségből e helyen és fog áradni mindazokra, akik ezt a szentelt helyet felkeresik és ott hódolatukat és engesztelésüket a Legfölségesebb előtt bemutatják.

(Vége.)

Édes Istenem, jó Atyám,
Tied az egész nagy világ.
Tied a föld, tied az ég,
Tied a világmindenség,
És én is, parányi ember!

Ha zúg a vész fejem felett,
Hozzád menekül gyermeked.
S ha már elfárad a harcban
Fölviszed az égi lakba,
(ahol már nincsen küzdelem.)

Engem, parányi gyermeket!

A éjszakai szentségimádás rendje a következő lehet!

- 8 óraker litánia, szentbeszéd. Ének: «Nézz le mennyből...»
- 9 óraker közös szentóra: *Úrnapjáról*. Énekek:
 Dicsérd Sion Megváltódat...
 Ez nagy Szentség...
 Zálogát adtad, ó Jézus...
 Leborulva áldlak...
- 10 óraker *Örvedetes olvasó*. Énekek:
 Máriát dicsérni... 1. titok,
 Ébredj, ember, mély álmodból... 2. titok,
 Isten legszebb temploma... 3. titok,
 A kis Jézus megszületett... 4. titok,
 Ki negyven nap előtt... 5. titok,
 Áldozzunk, hív keresztények.
- 11 óraker közös szentóra: *Hazánk jólétéért*. Énekek:
 Egek ékessége...
 Boldogasszony Anyánk...
 Gyászbaborult egek...
 Nagyasszonyunk, hazánk reménye...
- 12 óraker *Fájdalmas olvasó*. Énekek:
 Buzgó szívvel ünnepeljük... 1. titok,
 Keservesen siratja Mária Fiát... 2. titok,
 Keresztények sírjátok... 3. titok,
 A keresztfához megyek... 4. titok,
 Áll a gyötrött Istenanya... 5. titok,
 Bágyad gyötrelmében...
- 1 óraker közös szentóra: *Engesztelés az emberek bűneiért*. Énekek:
 Könyörülj, Istenem, én bűnös lelkemen...
 Ó áldott Szűz Anya...
 Előtted Jézusom...
 Templom csendes mélyén...
- 2 óraker *Dicsőséges olvasó*. Énekek:
 Alleluja, örvendezzünk... 1. titok,
 Örvedetes napunk támadt... 2. titok,
 Krisztus mennybe felmenc... 3. titok,
 Jöjj el, Szentlélekisten... 4. titok,
 Nyujtsd ki mennyből, ó Szűz Anyánk, kezedet... 5. titok,
 Örülj, vigadj...
- 3 óraker közös szentóra: *Jézus Szentséges Szívének tiszteletére*:
 Hol vagy én szerelmes Jézus Krisztusom...
 Jézusomnak szíven megpihenni jó...
 Jézus Szíve legtisztább Szív...
 Add nekem, Jézus, Szívedet...
- 4 óraker *énekes szentmise Jézus Szíve tiszteletére*.

A görög Charondast megkérdezték egyszer, hogyan nevezné el az egy családnak tagjait? Ő «homoszipyosz»-nak nevezte, ami magyarul annyit jelent, mint «egy kenyeresládából evők». Ha a katolikusokat röviden, kifejezően kellene meghatározni, róluk is ezt mondhatnánk el: egy kenyeresládából — a tabernáculumból — étkezők.

A «SZENTEGYHÁZAK».

A mi falunkban még ma is szentegyháznak hívják a katolikus templomot. Nem templomba mennek az emberek, hanem «a szentegyházba». Valószínűleg megkülönböztetés ez a protestáns templommal szemben, de végelemzésben a legfőbbesébb Oltáriszentségre vezethető vissza.

Tulajdonképpen csak az az igazi templom, amelyben oltár van, tehát csak a katolikus templomban. Mivel azonban a törvény is «egyház»-nak nevezi a templomot, megkülönböztetésül hozzáteszik a katolikusok a szent jelzőt. S valóban jogosan! A katolikus templom, még a legszegényebb is, kimondhatatlanul fölötte áll a másvallásúak templomainak az oltáron végbemenő szentmiseáldozat és az oltáriszentség házában lakozó szentségi Úr Jézus miatt. Az ószövetségi templomban a nép sohase láthatott be a «szentekszent»-jébe —, mely el volt függönyözve és csak a pap mehetett be oda —, az újszövetségi templomnak nyitott a szentélye, ott lakik és trónján elég gyakran megjelenik a szentségi Jézus. Mi láthatjuk a «Napot», nézhetjük a Szentostyát és mennél több hittel nézzük, annál jobban «megvilágosodik» a «szemünk» és annál nagyobb szeretettel nevezzük templomunkat szentegyháznak.

Ezek a szentegyházak minden vonatkozásban szentek legyenek előttünk. Nemcsak a benne végzett szentmiseáldozat, imádságok vagy szertartások idején, hanem mindig, még a takarításkor is. *Az Úr Jézus mindig ott van! Ezt ne feledjük el! S ennek a valóságnak öntudatosítását mi, az Oltáregyesület tagjai, tekintsük hivatásunknak.* Nem úgy, hogy mi megbotránkozva esetleg még nagyobb lármát csapunk, hanem nagy tapintattal és még nagyobb szeretettel figyelmeztetünk, esetleg bejelentjük tapasztalatainkat a lelkipásztorunknak, ő tehet a legtöbbet ezen a téren. De elfoglaltsága (főleg gyóntatószékben, az oltárnál) idején alig szerezhet ilyen szokásokról tudomást. Nemrég egy szentegyházban félhangos tereferét, egész hangos beszédet, sőt takarításkor — engem nem láttak — nótadúdolást tapasztaltam. Szegény Úr Jézus! Legalább az oltáregyesület tagjainak mondom el, hogy engeszteljenek és ez ellen a hiba ellen — ott, ahol szükséges — nagy szeretettel és bátor buzgósággal küzdjenek. Ha valahol — mint pl. a legtöbb fővárosi templomban — nem az oltáregyesület tagjai végzik a templom takarítását, legalább mindig legyen valaki ott közülük inspekcióni, felügyelni. Nagyon fontos apostolkodás és sok botránkozás megelőzésére alkalom.

Imádási óráinkban könyörögjünk katolikus testvéreinkért, hogy nyíljék ki a szemük a szentegyház méltóságával szemben és lássák meg a «világosságban a Világosságot» s eljussanak arra a lelki síkra, amelyen a lélek Urának, Istenének színe előtt él és «hivatásában méltóan jár».

Szentegyházak! ti magatokban mindig szentek vagytok, a hívek lelkében is legyetek a szentségi Úr Jézus áldott jelenlétének öntudatosításával konzekrálta «szentegyházak».

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.